

L'art de foradar el cos

Morbositat a banda, en Toni tenia ganes de posar-se una arracada a la llengua per poder-la ensenyar. Ho veia molt clar i ja s'imaginava les filigranes que podria fer en una besada apassionada. Però a mesura que s'ha acostat a la botiga de *piercing* (perforació) s'ha anat posant nerviós. L'anticipació del dolor, tot i que li han dit que no fa mal, l'han fet estremir i per un moment s'ha aturat. Però les il·lusions i que ja ho havia anunciat als de la colla l'han decidit. Ha arribat, la porta era oberta, i ha pujat al terrabastall. L'hi esperava en Fede. Les primeres paraules han estat per a tranquil·litzar-lo, però a aquestes hores ja li ballaven pel cap mil imatges més o menys sangonoses i doloroses. En Fede li ha demanat de treure la llengua i que, sobretot, no la replegués per res del món. És la darrera prova. Treu la llengua i deixa l'angúnia en mans d'aquest perforador de carn professional. De sobte, una punxada, el

Comença a proliferar jovenalla amb el nas foradat. Després de les orelles, els més atrevits han vist en la perforació corporal una manera de decorar-se i... alguna cosa més.

contacte fred del metall i ja està. S'aixeca i es mira al mirall. Respira estirant la boca. Treu la llengua. Té un punt metàl·lic que li travessa la llengua. No pot parlar gaire bé, però no li fa mal.

Aquesta escena és quotidiana a l'Espirai, una botiga a prop de la Rambla de Barcelona, on fan traus per tot el cos. N'és el responsable *artístic* en Fede, un xicot alternatiu -d'aspecte, de roba, de professió...-, que des del món del tatuatge es va introduir a poc a poc en el món, encara més interessant per a ell, del *piercing*. "Pots foradar quasi totes les parts del cos, però algunes tenen tendència al rebuig. Sobretot quan fas un forat pell amb pell. Llavors el cos tendeix, a poc a poc, al rebuig". Amb aquestes paraules en Fede obre la imaginació -la seva, la primera- a les fantasies dels més atrevits. Els clients que s'acosten a aquesta botiga per fer-se foradar l'epidermis són, la majoria, joves desinhibits i amb ganes de provar coses

'Piercing party' a la sala KGB de Barcelona. Tot just fa un mes es va fer en aquesta ciutat la primera demostració de perforació. Fede n'era el mestre de cerimònies.

noves, però també homes amb americana i corbata que es fan trepar els mugrons.

Melics i mugrons. Amb poques setmanes d'existència la botiga ja ha sentit tot de peticions. "La més normal, a Barcelona, és de foradar melics i pits; també el nas; i ara, últimament, la gent s'anima a fer-se foradar la llengua", explica en Fede. Del cap als peus les opcions són múltiples. A la cara, les celles, les parts inferiors, central i lateral, del nas, el llavi inferior, tant del mig com dels costats, el mentó, qualsevol part de l'orella, inclòs el trague (l'eminència cartilaginosa del davant). També és moda perforar-se les galtes, els mugrons, el melic. Les tècniques no sempre són les mateixes ni sempre hi van les mateixes anelles i arracades.

Per exemple, el melic es pot foradar per sobre la cavitat, per sota i dins mateix. També hi pot passar una argolla o una barreta metàl·lica amb dues boletes als extrems. El procediment és senzill, però vol precisió. De primer, amb sabó a base de iode es desinfecta la zona. Després

s'hi aplica un anestèsic superficial perquè no faci tant de mal i es marca el lloc del trauc, fixat amb unes pinces que tenen un espai per on passa l'agulla; després de l'agulla, passa automàticament l'arracada i es tanca a pressió amb una bola. Es torna a netejar amb el sabó i s'hi posa una mica de crema cicatritzant. Cicatritzar completament, costa, pel cap baix, sis mesos, però només cal fer banys amb sabó durant dues setmanes. Segons en Fede, la cosa més important durant el procés és de no perdre ni l'agulla ni l'anella, perquè aquesta no entra dins l'agulla. Són exactament iguals; si fos més grossa sagnaria. El que fa és tancar el forat. "Si no tens el pols suficient i perds l'agulla del cercle, la pell es contreu moltíssim i és molt molest per al client".

Pel que fa a la llengua, el procés s'hi assembla força. S'ha de tenir la llengua estirada i per res del món replegar-la. També s'aguanta amb unes pinces foradades a les extremitats que fan pressió i que permeten una perforació ràpida, fàcil i precisa. La barreta amb les boles ha de tenir la mida suficient, perquè la llen-

gua s'inflama al cap de poc. Quan baixa el volum, la barreta es canvia i s'hi posa la definitiva. Es guareix molt fàcilment. És més fàcil que s'infecti el melic que no la llengua. "La gent que es fa foradar la llengua acostuma a tenir motius estètics, o de sexe oral", explica aquest *menestral* de la perforació.

L'impacte visual de segons quines perforacions és molt dur. El cervell associa la imatge amb un dolor molt agut. "Hi ha molta gent que es mareja. I molts que en veure tota aquesta panòplia s'espanten i guillen. Però si la gent ve amb molta por, se'n torna pensant que no n'hi havia per a tant; com aquelles visites al dentista que asserenen el client perquè la realitat ha estat molt més suau que no pas la ficció" —així explica en Fede la reacció dels seus clients.

On els clients d'Espirall també volen col·locar-se una anella és als mugrons. Les possibilitats són: anelles i barretes horitzontals o verticals; tot junt o separat. El procediment de perforació és el de l'agulla. En cap cas la típica pistola de les orelles que s'ho emporta tot amb un

La cara ofereix moltes possibilitats. La joieria pot ser diversa.

La cicatrització és ràpida. Les trepanacions curen aviat.

tret sec. Per a les dones, el lloc indicat és la base del mugró, i per als homes, l'aurèola. Tarda tres setmanes a cicatritzar bé; però durant aquests dies qualsevol frec fa mal de debò. En aquest cas, els motius de la perforació són purament estètics i eròtics.

Fer-se un forat al melic costa 7.000 pessetes, i a la llengua, entre 8.000 i 10.000. Aquests preus pugen a 15.000-20.000 quan la perforació és als genitals.

'Piercing' genital. Parlar de trepar els genitals fa que l'angúnia es descontrola i que ens agafin esgarriances. Les dones, allò que més demanen és traus als llavis, interiors i exteriors, i al clítoris. Els dels llavis fan una funció sobretot estètica; l'altre, sexual. L'operació més senzilla és la dels llavis interiors, on pots col·locar anelletes al gust de la consumidora, però com més amunt millor; al cap d'un parell de set-

manes la client ja ni es recorda de les molèsties. Els llavis exteriors volen més temps, entre quatre setmanes i sis. I la darrera opció és la més difícil i lenta a l'hora de cicatritzar. A l'Edat Mitjana, aquests sistemes, amb argolles que tan-

caven els llavis, eren utilitzats per a castedats a tota prova, en temps de croada.

Sobre la perforació dels genitals masculins, la més comuna és la *Prince Albert*. L'argolla entra per la uretra i surt per la base del prepuci. Si de l'uretra va cap amunt, se'n diu *Reverse Prince Albert*. És la més triada pel seu xoc visual i pel plaer sexual que proporciona a la parella. A més, amb dues o tres setmanes ja comença a cicatritzar i al cap de sis mesos sense relacions sexuals s'estabilitza del tot i hom es pot treure l'argolla sense que la pell es clogui gaire. Però hi ha més possibilitats. L'*ampal·lang* és la perforació horitzontal del prepuci. És la més dolorosa, més lenta i més difícil. Es pot fer travessant l'uretra o per sobre. S'ha d'anar amb compte perquè hi ha el tronc del penis, amb moltes terminacions nervioses que no s'han de tocar. Amb una mica més de dos mesos la ferida ja resta guarida, però si hom es treu la barreta metàl·lica la pell es clou ràpidament.

L'*apadràvia* és la versió horitzontal de l'*ampal·lang*. En parla el Kama Sutra i l'utilitzen al sud de l'Índia. La perfora-

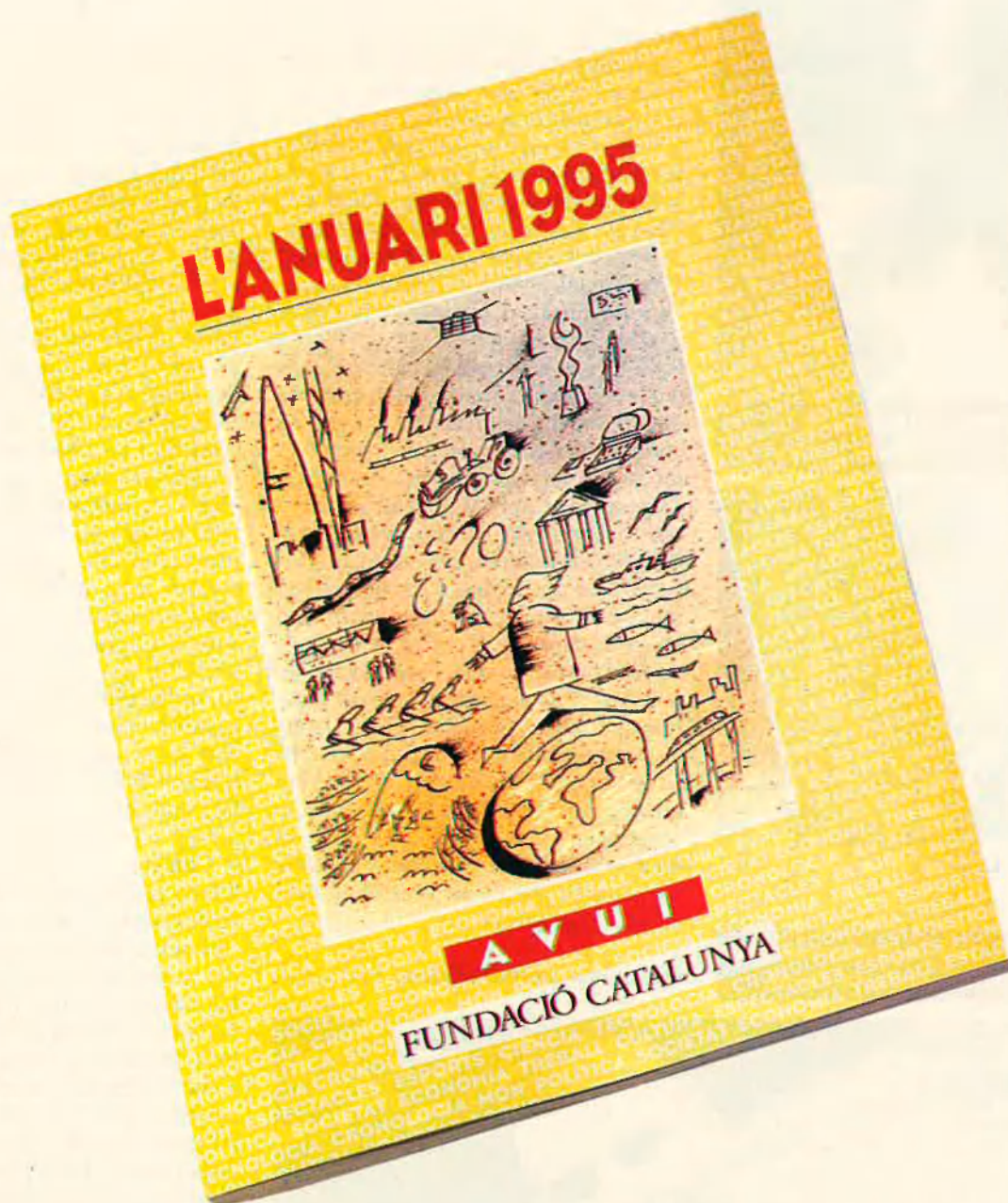

'Piercing' genital masculí. Aquestes perforacions tenen una funció estètica o sexual.

'Piercing' genital femení. L'anellament d'aquestes zones del cos és molt laboriós.

365 dies donen per molt

Per això l'AVUI et presenta el primer anuari en català amb les notícies i els esdeveniments més destacats d'àmbit nacional i internacional.

Tot això i molt més ho trobaràs a
L'ANUARI 1995, el primer en català.

Compra'l al teu quiosc o llibreria.

AVUI
Tot, i en català.

FUNDACIÓ CATALUNYA

MARIA VILLAR

'Piercing' al nas. Després de les orelles, és on més forats es fan.

El melic és dels llocs més delicats. És una zona que s'infecta sovint.

ció pot ser a través del prepuci o pels costats. La pell del penis també es deixa perforar, cosa que ja feien els romans per impedir les relacions sexuals d'esclaus i atletes. L'*hafada* és la perforació a l'escrot –tantes argolles com el client vulgui– a títol de decoració. En alguns països àrabs es perforen la part dreta de l'escrot com a signe d'adultesa.

Però el tretatge genital amb més efectes estimulants és el *guiche*. Es tracta de posar una anella entre la part posterior de l'escrot i l'anus. A les illes del Pacífic Sud és molt corrent entre els nois púbers. Una lleugera pressió a l'anella pot accelerar l'estimulació, intensificar-la i allargar l'orgasme.

A l'Espiral la higiene és bàsica; a cada perforació fan servir material d'un sol ús, absolutament esterilitzat, i tenen en compte totes les precaucions per prevenir la més mínima infecció. Pel mestre de cerimònies, que al principi sembla a tots els clients una mena de *gurú*, en Fede, el dolor és intens, però ràpid. "La cicatrització pot arribar a ser un període molest. Però mal, mal..., la perforació no en fa; depèn de les ganes que tinguis de fer-t'ho fer; si véns conscienciat, no te'n farà". La referència al món del sadomasoquisme és inevitable. Però, segons en Fede, no hi té re a veure el dolor. "Hi ha gent a qui li agrada, però és una altra història. Cadascú pot tenir la conducta sexual que vulgui; però el *piercing* va molt més enllà. No pots encasellar totes les persones que es perforen en el món del sadomasoquisme".

Primeres perforacions. Les perfo-

racions vénen de cultures molt antigues. Els egipcis, per exemple, es perforaven el melic com a símbol de poder econòmic. Posar-se una arracada a l'orella, ja fa molt que es fa; al principi, per determinats efectes curatius. També els centurions romans es perforaven els mugrons com a senyal de virilitat.

A l'Anglaterra victoriana va néixer la modalitat *Prince Albert*. El príncep anglès, que segons conten tenia el penis molt gros, s'hi va fer posar un anella per lligar-se'l a la cama i evitar el mal efecte de les ereccions incontrolades –sobretot, perquè era moda dur pantalons molt ajustats.

Però on més constància hi ha de perforacions és a les illes de la Mar del Sud. Per exemple a Borneo, els homes es perforen el prepuci horitzontalment o verticalment, i les dones no tenen relacions sexuals amb ningú que no vagi perforat. Fins i tot imposen a la futura parella la mida de les boles dels extrems del metall perforador. Una altra cosa és la dansa del sol dels indis nord-americans, tan suada per l'espectador d'*Un home anomenat cavall*. L'iniciat en aquesta cerimònia s'ha d'estar, durant tres anys, d'alcohol i sexe. Setmanes abans, no pot menjar ni beure; només meditar. Després parla amb el "mestre", i si aquest el troba preparat, el deixa penjar dels pits. Manipulació estètica del cos, ho és també l'*stretching*, o eixamplada progressiva del lòbul auricular (una petita mostra del ventall de possibilitats del *piercing*, encara en desenvolupament).

El nostre perforador barceloní, en Fede, va fer l'aprenentatge amb un deixeble destacat de Jim Ward, un dels experts del *piercing* més reconeguts del món. Ward va començar al 1968, i a poc a poc ha anat experimentant les parts del cos perforables. Té una empresa de joieria especialitzada en perforació, anomenada Gaunlet. Edita periòdicament *Piercing Fans International Quarterly* per als incondicionals del gènere. Ell mateix, porta set traus al penis, si bé no els utilitza tots. En unes manifestacions recents a la seva revista explicava que un dels seus amics tragina dos-cents forats, però que veient-lo pel carrer és un avi normal.

Un cop superada la temença del dolor, el *piercing* atreu tota mena de gent amb ganes de provar sensacions noves o simplement d'empolainar-se... Després, si algú se'n desdiu, es pot treure les anelles de la transgressió i esperar que es cloquin els forats –els que ho fan, que no són tots.

Oriol Cortacans

MARIA VILLAR

Els penjolls als mugrons són antics. Els centurions romans ja els utilitzaven.